

JURAJ ČERVENÁK

KRVAVÝ OHĚŇ

Třetí kniha trilogie

ČERNOKNĚŽNÍK

Goričové se jako zázrakem uklidnili a ustoupili. Mirena se po kole vozu svezla zadkem na zem. Rogan přemohl mdloby a s námahou zvedl hlavu. Jezdec vytáhl zpod oděvu zlatý amulet ve tvaru slunce se zakroucenými, jakoby beraními rohy. Navzdory bolesti, která černokněžníka ovládla, pocítil závan magie.

„Ty...“ odplivl si krvavě, „musíš být... svině z Kančí hory...“

„A ty pohrobek Černovira a té čubky Slavěny,“ zašklebil se plavovlasý mladík. „Myslel jsem si, že budeš důstojnějším protivníkem. Zklamal jsi mě, bratranče.“

„Svarune...“ Rogan se z posledních sil narovnal a začal zvedat meč. Démonovy oči na záštitě krvavě zazářily. Jezdec prudce vztáhl ruku s amuletem.

Vyšlehlo nadpřirozené světlo, ve vzduchu zasýčela magie, zakouřilo se. Goričové vylekaně odvraceli hlavy. Mirena si bleskově zakryla oči předloktím. Zaválaly vlasy a cáry šatů. Rogan dopadl na záda. Čepele a hroty se mu zabořily hlouběji do těla, z rozšklebených ran vytryskl další příval krve. Černokněžník naposledy vykopl nohama a znehybněl...

Juraj Červenák

ČERNOKŇAŽNÍK: KRVAVÝ OHEŇ

Copyright © 2014 by Juraj Červenák

Translation © 2014 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2014 by Michal Ivan

For 2nd Czech Edition © 2014 by Václav Soukup – Wales

ISBN 978-80-86939-91-9

Juraj Červenák

ČERNOKNĚŽNÍK

Krvavý oheň

Nakladatelství WALES
PRAHA
2014

Juraj Červenák v nakladatelství Wales

Cyklus Černokněžník:

Vládce vlků
Radhostův meč
Krvavý oheň
Válka s běsy

Cyklus Bobatýr:

Ocelové žezlo
Dračí carevna
Bílá věž

<http://www.cervenak.sk>

<http://www.wales.cz>

KAPITOLA PRVNÍ

Bratři

Posvátný háj hořel. Plameny hučely. V žárem zvlněném vzduchu se jako obrovští neviditelní hadi zmítaly proudy magie a divoce bičovaly Kančí horu. V sykotu ohně znělo kvílení duchů a běsů; po zemi poletovaly podivné stíny, které zdánlivě nemělo co vrhat. Páchla spálenina.

A smrt.

Požár zachvátil návrší rozložitě hory, z něhož jako náhrobek z vysokého rovu vyčnívalo strmé skalisko. Jediným přístupem na něj bylo příkré kamenné schodiště, kroutící se úzkou trhlinou. Vzhůru strží se valil hustý dým.

Náhle v tom kouři zařinčely meče. Mihla se čepel s ostřím zubatým jako pila. Ozval se zvuk párané látky. Skálu potřísnily rudé krupěje.

„Čubčí synu...“ zasténal černokněžník a odpověděl mohutným

seknutím. Uťatá hlava se zatočila, zavířila tmavými vlasy, narazila do skály a s křupnutím dopadla na schody.

Druhý útočník přeskočil kutálející se palici, odstrčil bezhlavé tělo a zaútočil kopím se zpětnými háky na hrotu. Černokněžník na poslední chvíli uhnul – špička kopí zajiskřila na skalní stěně – a vrazil svůj meč soupeři do břicha. Bojovný křik zanikl v sípavém lapání po dechu.

Mág obouruč trhl mečem vzhůru. Z rozpáraného těla vytryskla krev. Vyvržený muž se skutálel po schodišti, a v pádu trousil po chladném kameni horké vnitřnosti.

Až sem bylo slyšet, jak oheň stravující prastaré stromy pod útesem hučí, prská, syčí. Ve vzduchu vířil žhavý popel, jiskry pohasínaly v kalužích krve a sypaly se do vytrěštěných očí a rozevřených úst mrtvých na schodišti.

Blížil se konec. Černokněžník to věděl. Ještě se držel na nohou, jenže tělo měl posekané a ztratil příliš mnoho krve. Přímo cítil, jak ho osahávají studené Moraniny prsty a zkoušejí, jestli jeho duše nejde vytrhnout z těla.

Z posledních sil se otočil a vrávoravě vyrazil vzhůru úžlabinou. Levačkou se přidržel hrbolatých stěn – na skále zůstávaly rudé otisky dlaně a prstů. Meč v ochablé pravačce cinkal hrotem na schodech. Černokněžník občas zakopl a jednou bolestivě klesl na kolena, ale znovu se zvedl a kulhal dál.

Na vrcholu skaliska se tyčila rozměrná roubená budova. Požár se jí zatím nedotkl, i když všude kolem se zpoza okrajů plošiny kouřilo – dým stoupal k obloze a ještě více zahušťoval tmavá mračna, která putovala tak nízko nad horou, až jim hlavy model na ostře lomené střeše svatyně páraly šedivé teřichy.

Černokněžník zachrchlal, vyplivl rudou slinu a šoural se ke svatyni. Svět se mu točil před očima. Po schodech z pūlených klád vyšel na ohoz před hlavní bránou...

Někdo se zasmál. Nelidsky, nenávistně. Po zdech svatyně přelétl stín.

Černokněžník se otočil, pozvedl meč a couvl. Zády vrazil do vrat, ty se otevřely a on se pozpátku vpotácel dovnitř.

V prostorné hale bylo šero. Ohniště uprostřed už jen matně blikalo – v jeho chabém světle vystupovaly z přítmí vyřezávané vlčí hlavy. Černokněžník uličkou mezi modlami strážců záhrobí vrávorál k masivním dveřím na opačném konci dvorany. Dýchal chraplavě a přerývaně.

Znovu zazněl chechot. Mág prudce vzhlédl. Ve větracím otvoru vysoko nad ohništěm se něco mihlo – zaválaly špinavé cáry hadrů a hroudy splených vlasů. Čepel černokněžníkovy meče matně zazářila skrz krvavý povlak. Démon, který byl ve zbrani zakletý, prahl po smrti. Dnes již spolkl mnoho duší, jenže on se nikdy nenasytil.

Černokněžník pomalu couval, dokud se zády nedotkl tepaných bronzových pásů na vratech z dubových trámů. Dál už nebylo kam ustoupit. Do tajných prostor za těmito dveřmi se útočníci nesměli dostat. Když překročí poslední práh, zvítězí.

Čekal a mlčky krvácel. Zmocňovala se ho třesavka. Smysly ztrácely ostrost. Jinak by určitě vycítil, že striga už je uvnitř.

Zhmotnila se přímo před ním – ošklivá jako tisíc neštěstí, samý zub a dráp, krví podlité oči.

Švihl mečem, jenže šlachovité tělo mrštně uskočilo a vrhlo se na něj z boku. Ve smrtelném objetí se zhroutili na podlahu a černokněžník přistál na zádech.

Bestie do něj zabořila drápy a zakousla se mu mezi krk a rameno – proud krve zadusil její krákorání. Zmítala se na něm jako v záchvatu pohlavní touhy a nahlas hltala. Mág sevřel rukojeť meče a masivní hlavicí praštil strigu do hlavy. Otřeseně se odtáhla a zaskučela. Využil toho, druhou rukou ji popadl pod krkem a odtlačil zkrvavenou tlamu od sebe. Nenávistně zasyčela a zkřivila drápy s úmyslem vrazit mu je do očí...

Něco zabzučelo vzduchem; striga sebou šklubla a zaječela. Černokněžník zahlédl bílé opeření šípu, trčící ze špinavých hadrů.

Prudce natáhl ruku, v níž svíral bosorčín krk, a znovu ji praštil hlavicí meče do tváře. Svalila se na bok. Rychle se nadzvedl a tentokrát zasadil úder čepelí.

Umírala jako divoké zvíře – vyla a svíjela se v děsivých křečích. Mág se od ní snažil odtáhnout, nebo ji alespoň odkopnout, jenže už neměl dost sil. Krvácela na něj, drásala mu oděv i kůži, dělila se s ním o smrt. Její agonii utišil až zvuchý úder – ostří rozrazilo lebku, jako by rozseklo jedlový špalek.

Černokněžník zaostřil zrak. Spatřil nízkou postavu s rozcuchanými vlasy a naježenými vousy. Také byla celá posekaná.

„Dagu...“ zachraptěl a hlava mu klesla na podlahu. Po líci stekl chuchvalec rudé pěny. „Už jsou blízko?“

Mužik vypáčil sekeru z hlavy bestie a sklonil se k černokněžníkovi. „Zabili Jaropluka i Botaru...“

„Ty musíš přežít, Dagu. Vezmi nohy na ramena.“

„Do hovna, to po mně nechtěj...“

„Dagomire, poslouchej mě. Mně už není pomoci – melu z posledního. Musíš zachránit aspoň Krutomor. To je teď důležitější než naše životy... Zvedni mě.“

Malý vousáč pomohl černokněžníkovi posadit se a opřít se zády o dveře – jejich tmavý povrch okamžitě zvlhnul krví.

„Meč za žádnou cenu nesmí padnout do Krugových spárů.“ Černokněžník si krvavě odkašlal. „Vezmi ho a uteč. Najdi si bezpečný úkryt. Pro sebe i pro zbraň.“

Lesovik sklonil zrak k meči. Jeho čarovné světlo už zhaslo; oči démona, jehož tvář byla vytepána na záštitě, potemněly.

„Černovire,“ řekl příškrčeně, zatímco bral meč z bezvládné dlaně, „dobře víš, že za jiných okolností bych zůstal a bránil svatyni s tebou. Do posledního dechu. Nenechal bych tě tu chcípnout samotného.“

Umírající muž přivřel oči na znamení, že o tom nepochybuje. „Jdi už, Dagu. Slezíš po skalách na západním srázu a vyrazíš do lesů. Znáš to tam, snadno ty zkurvysyny setřeš...“

„Ale co bude se Slavěnou? A s tvým dítětem?“

Mág neodpověděl – znovu se rozkašlal a zaprskal si vousy krví. Oči už měl kalné, skoro slepé.

„Nechám ti svou širočinu.“ Dagomir vtiskl do slabých prstů krví ulepené topůrko. „Abys nezemřel s prázdnýma rukama.“

„Nechť tě bohové ochraňují, Dagu...“

Mužík spěšně zabalil meč do pláště a narovnal se. „I tebe, Černovire.“

Venku se ozvaly kroky a hlasy. Lesovik se ohlédl. Před vchodem se na pozadí kouřové clony objevily žárem rozechvělé siluety. Byl nejvyšší čas. Dagomir s mečem v náruči vyrazil k malým bočním dveřím...

„Počkej chvíli,“ přerušil vyprávění Dobeš. „Co se nám to tady snažíš namluvit? Že Dagomir přežil bitvu o Kančí horu?“

„Co se ti nelíbí, smrkáči?“ zamračil se na něj Ostoja.

Mladík nedůvěřivě přimhouřil oči. „Slyšel jsem, že zaklepal botama společně s Černovirem. Krug nechal jejich mrtvoly svrhnout do planoucího posvátného háje pod skálou.“

„Nesmysl,“ přimíchal se do sporu starý Gruda. „Já si pamatuju, jak to doopravdy bylo...“

Venku zahřmělo a stěny srubu se zachvěly. Tři lesovikové, shluknutí kolem ohniště a soudku s pivem, se vystrašeně přikrčili.

Krátce po soumraku se od severovýchodu přihnala bouřka. Zpočátku zlostně bušila do zemí Holasiců a Vranů u Odry a Moravy a neslyšnými záblesky vytrhávala z temnoty tupý hřeben Vrchoviny. Chvíli to vypadalo, že se do kopců ani neprodere, že ji strmé svahy odrazí někam na jihovýchod, ke Svratce a Rajhradu. Jenže pak zvučně zahřmělo, blyskavice se přehoupala přes vrchy a liják rozhučel i lesy u pramenů Sázavy.

„Perun je dneska pořádně namíchnutý,“ ozval se Dobeš nasměle, zatímco hrom dozníval v dálce.

„Na jaře už to tak bývá,“ poučil ho Gruda. „Během zimy se přemnožili zlí běsové, tak je Hromovládce pobíjí blesky.“

Strážní srub, v němž tři mužici trávili nevládnou noc, stál na srázu nad burácející Sázavou. Po vysokém břehu vedla hlavní přístupová cesta do Dřevnice, horského sídla lesovníků. V těchto vlčích časech po ní často přicházely zlé věci, proto zde nejstatečnější z rodu ve dne v noci drželi stráž.

„Abych to dopověděl,“ nadechl se Ostroja, „Dagomir včas vykrouzl ze svatyně, slezl po srázu na západní straně hory a přes lesy na úpatí Jesenných hor vyrazil směrem k Vrchovině...“

„Přesně tak,“ přitakal Gruda. „Na rozdíl od vás, usmrkanců, jsem byl u toho. Potkal jsem Daga, když utíkal před Bratrovrahovými hrdlořezy a běsy. Zastavil se v Dřevnici jen na jedinou noc a hned pospíchal pryč, aby na své krajany nepřivolal zkázu...“

„Necháš mě to dokončit?“ zamračil se na něj Ostroja.

Gruda něco zamumlal, pokrčil rameny a ponořil šedivé kníry do piva.

„Takže... jakmile se Dagomir vypařil, obtížený posláním zachránit Radhostův meč, vstoupil do svatyně Bratrovrah. Pravda, tehdy mu tak ještě neříkali. Přezdívkou si vysloužil až tím, co udělal vzápětí...“

Černokněžník zaslechl blížící se kroky – zaduněly na ochozu před dveřmi a vešly do svatyně.

„Tak jsem tady, bratříčku.“

Černovír sevřel topůrko Dagomirovy sekery a potřásl hlavou, aby zahnal Moranu, která mu ze všech sil zavírala oči. Ze šera před ním se vynořily tři rozmazané postavy. Dvě zůstaly stát opodál, třetí přišla blíž.

„Kругu,“ zachraptěl černokněžník. „Lhal bych, kdybych tvrdil... že tě rád vidím.“

„Nedělej si s tím těžkou hlavu.“ Příchozí se k němu sklonil a Černovir ho konečně uviděl zřetelněji. Štíhlá, šlachovitá, přímo kostnatá postava. Dlouhé tmavé vlasy. Úzká, hladce oholená tvář protkaná bílými jizvami. Skoro jako by se díval do zrcadla. „Nepředpokládal jsem, že si padneme do náruče. Nahlédni do paměti. Vyhnal jsi mě odsud jako prašivého psa. Jako bychom ani nebyli jedné krve. Je to vlastně tvoje vina, že jsem se sem dnes musel probojovat násilím. Čímž nechci říct, že bych si to krveprolití neužil. Po letech ve vyhnanství je to pro mě obrovské zadostiučinění. Poslal jsem svému bohu celý zástup duší.“

„Doufám,“ vycenil Černovir krvavé zuby, „že jsme ti zabili co nejvíc poskoků...“

„To teda jo. Neprodali jste životy lacino. Ale na tom nezáleží, přivolám si a stvořím další sluhy. Divil by ses, čemu všemu jsem se na západě naučil. I otec by se divil. Škoda, že tady dnes není s námi. Že neumírá s tebou.“ Kруг přelétl pohledem po bratrových ranách. „Tvůj čas se krátí, Černovire. Už brzy bude mít Kančí hora nového vládce.“

„Kančí hora ano... ale Krvavý oheň ne. Neovládneš ho. Nejsi černokněžník. Nemáš dost síly.“

„Jsi si tím tak jistý?“ Kруг se narovnal a položil dlaň na okovaná vrata za Černovirovými zády. Oči mu zazářily a tělem prolétlo cosi jako slastné zachvění. „Ó ano. Pořád mohutně plane. Zřetelně cítím jeho sílu. Pulzuje jako obrovské srdce, stvořené z čisté magie. Mimochodem,“ pohlédl znovu na Černovira, „kde je Krutomor? Svíráš v ruce nějaké bezcenné železo, ale mé chlapy jsi očividně rozsekal něčím lepším. Kde je Radhostův meč?“

Černovir opětoval jeho úšklebek. „Snad si nemyslíš, že ti to řeknu?“

Kруг se k němu prudce sklonil a zabořil prsty do rány po

netvorových tesácích; černokněžník sebou trhl, z hrdla mu uniklo zasténání.

„Nemusíš mi to říkat. Pro mě za mě si třeba ukousni jazyk, jestli chceš. Dostanu to z tebe, vysaju ti myšlenky z mozku jako morek z kostí. A zjistím i to, kam jsi schoval tu březí couru. Rozumíš? Najdu ji a patřičně se o ni postarám. I o toho jejího parchanta.“

Černovir cedil bolest skrz zatnuté zuby. „Jen do toho...“

Krug podrážděně zavrčel, přitáhl si bratrovu tvář blíž a doširoka rozevřel ústa. Divně to mlasklo a čelisti se od sebe nepřírozezně odtráhly, jako když se zmije chystá spolknout ropuchu. Černovir pohasínajícím zrakem spatřil, jak se v bratrových ústech něco hýbá. Nebyl to jazyk. Cosi lezlo z Krugova chřtánu – cosi hnusného a nedočkavého.

V tu chvíli Černovir zavřel oči a jeho chrčivý dech ztichl. Tělo ochablo.

Krug znehybněl. Překvapeně zavřel ústa a zalomcoval bratrovým tělem. Už bylo bez duše. Čaroděj syčivě zaklel. Něco se mihlo na okraji jeho zorného pole. Rychle za tím otočil hlavu, jenže stín unikl a rozplynul se. Jen závan chladu mu zježil vlasy na zátylku.

„Morano,“ zavrčel nový vládce Kančí hory. „To jsi mi udělala naschvál!“

„Tu svini nám byl Veles dlužen,“ odfrkl si starý Gruda. „Tady na Vrchovině pocítíme Krugovu zlovolnou moc jenom občas, ale dole v povodí Moravy si s tím tchořem nevedí rady. Pamatuju si klidné časy před jeho příchodem, když svatyni Krvavého ohně vládl Černovir, nebo ještě před ním starý Vlčivoj. Černokněžníci chránili svět před běsy a zlými duchy...“

„Já jsem o nich slyšel něco jiného.“ Dobeš přiložil na oheň

jedlové polínko. „Babka mi vyprávěla, že černokněžníci pili krev a uctívali Černoboha lidskými oběťmi. A když je někdo požádal o pomoc, musel zaplatit vysokou cenu. Možná až příliš vysokou...“

„Tvoje babka,“ zamračil se na něj Gruda, „o tom věděla prd. Jenom tě strašila, abys večer rychle zalezl do pelechu. Říkávalo se o nich leccos, protože zacházeli s prapodivnými silami a stýkali se se záhrobními mocnostmi. Vím ale, že mnoha lidem pomohli...“

„Já jsem zase slyšel,“ ozval se Ostoja s pohledem upřeným do plamenů, „že Beldegorův rod nevyhynul.“

Obrátili k němu obličej. Venku znovu zahřmělo.

„A nejenom to,“ pokračoval Ostoja. „Včera jsem mluvil s Buškem od sousedů...“

„Už je doma?“ přerušil ho Gruda. „Byl dole v Brodu prodat kožešiny, ne?“

„Byl, prodal, vrátil se. Přinesl od lidí zajímavé zvěsti. Na Kančí hoře se prý chystají na bitvu. Černovirův syn někde na západě našel Krutomor a teď z českých zemí míří k svatyni, aby si vzal, co mu právem patří...“

Venku zafrkal kůň. Lesovici úlekem vykřikli a vyskočili od ohně. Ostoja a Dobeš popadli luky, Gruda vytrhl z pole na u ohně sekeru a strčil do uhlíků připravenou smolnici. Pochodeň zaprskala, vzplanula a rozprostřela po stěnách křivé stíny. Gruda rázně pokynul mladším členům hlídky. Přiložili šípy k těživám a namířili luky na dveře. Starý lesovik rychle odsunul závoru, otevřel vrata a ustoupil stranou. Vítr zaskučel a vchrstl do srubu spršku studené vody. Plamen pochodně se divoce zasmítal.

Venku byla tma tmoucí. Lesovici do ní mžourali, rozechvělí a zalití studeným potem. Na kamenité cestě zakřesaly podkovy, mužící ale viděli jen černotu a ohněm třpytící se dešťový záves těsně před prahem.

„Kdo tam?“ křikl Gruda. „Ukaž se, jinak...“

V temnotě před dveřmi zasvítily plamenné oči. Mužici o krok ucoupli. Dobešovi tětíva vyklouzla z konečků prstů, šíp proletěl vraty a zmizel v dešti. Rudé oči náhle pohasly.

„Nestřílejte!“ zavolal někdo. „Gorjo, přestaň je strašit!“

Do kopců nad srubem udeřil blesk. Fialové světlo na okamžik odhalilo siluety tří jezdců a... ještě něčeho. Čtyřnohého přízraku, podobného vlkovi, ale obrovského skoro jako medvěd.

Pocestné znovu pohltila temnota. Dobeš šátral v toulci po dalším šípu.

„Nejsme nepřátelé,“ ozvalo se z lijáku. Bylo slyšet, jak jezdcí seskakují na zápraží. Gruda natáhl ruku s pochodní ke dveřím. Světlo vylouplo ze tmy opatrně se blížící postavu.

„Stůj!“ rozehnal se Gruda širočinou. „Co jsi zač?“

„Lesovik jako vy, jste snad slepí?“

Na prahu se zastavil mužík stejně drobný jako trojice ve srubu. Na hlavě měl zvláštní přilbu z medvědí lebky. Byl mokrý jako myš, z dlouhých vlasů a vousů crčela voda.

„Neznám tě!“ štěkl Gruda. Tváří v tvář příslušníkovi své rasy získal odvalu. „Odkud jsi?“

„Přece z Dřevnice.“ Neznámý opatrně vkročil do místnosti. Ruce držel tak, aby viděli, že nemá zbraň. Po očku se díval na hroty šípů, přes které ho sledovali Ostoja a Dobeš. „Ale je to už skoro třicet let, co jsem odsud vytáhl paty. Měl jsem tehdy trochu naspěch.“

Gruda vyvalil oči. Začalo mu svítat. „Ty... počkej chvíli! Snad nejsi...“

Návštěvník na něj významně pohlédl. Velitel hlídky sklonil ruku se sekerou. „Ale ano. U bohů, jsi to ty! Já jsem Gruda! Nepamatuješ si? Viděli jsme se tu noc, kdy jsi prchal z Kančí hory a v Dřevnici ses zastavil pro koně a zásoby.“

„Gruda?“ Zmoklý lesovik vycenil zuby. „Jistěže si vzpomínám. Tys ale zestárl!“

„A ty snad ne? Vítej doma, šedivý syse. Hej!“ okřikl Gruda své druhy. „Odložte luky, tohle je přece Dagomir. Vrátil se domů!“

„Dagomir?“ vydechl Dobeš. „Skutečný Dagomir, a nebo jsme jenom svými řečmi vyvolali jeho ducha?“

Gruda a Dag se zachechtali, stiskli si ruce a poplácali se po ramenou.

„Pojďte k ohni,“ zašilhal velitel hlídky na stíny před dveřmi. „Venku je hrozná plískanice...“

„Musíme jet dál,“ zavrtěl Dagomir hlavou. „Do Dřevnice je to ještě daleko?“

„Kdepak, je hned tady za kopcem. Už to tu nepoznáváš?“

„Vůbec. Za ty roky se kraj změnil a v téhle tmě tu bloudím jak cizinec. Můžeš nás tam doprovodit? Nebo některý z tvých chlapců?“

„Já půjdu.“ Gruda sundal z hřebíku u dveří plášť s kapucí. „Dobeši, Ostojo, zůstaňte na hlídce. Do půlnoci jsem zpátky. Poslyš, Dagu...“

„No?“

Gruda ztlumil hlas. „Kdo jsou tví společníci?“

„Řeknu ti to cestou,“ odpověděl Dagomir také šeptem. „Nechci strašit mladé.“

Gruda přikývl. „Ostojo, Dobeši! Zavřete dveře na zavoru a nikomu neotevírejte, dokud se nevrátím, jasné?“

Mladí lesovíkové bez zbytečných otázek přikývli. Tváře měli bledé jako sníh.

Krvice se krčila mezi stromy, napůl zavrтанá v listí a kypré půdě. Bystrým zrakem sledovala lesovíkem vedenou družinu, jak stoupá po vysokém kamenitém břehu nad Sázavou. Na čím dál strmější a hrbolatější stezce jezdci raději sesedli z koní a vedli je za sebou. Ostré světlo blesku je Krvici ještě naposledy ukázalo.

Když se znovu zablesklo, na cestě už nikdo nebyl – pocestní zmizeli v lese mezi dvěma kopci.

Vítr se opřel do houští a štědře skropil Krvicin úkryt deštěm. Zlostně zasyčela a zanořila se hlouběji do humusu. Takové počasí se jí nevýslovně hnusilo. Ne proto, že blesky prý Perun hubil běsy a ona byla tvorem, který se nezrodil z lůna smrtelnice. Bohů se nebála, nic takového jí ten, kdo ji stvořil, do povahy nevěštípil. Prostě jen nesnášela déšť. Vlhkost jí nevadila, protože podporovala rozklad, ale déšť byl zároveň živlem očisty, odplavoval všechno staré a přinášel zárodky nového – a to Krvice nenáviděla ze všeho nejvíc. Zbožňovala, když věci zůstávaly, odumíraly a zahnívaly, když se vrstvily, tlely, rozkládaly.

Byla démonem hniloby.

Zavrtěla se, aby si našla bezpečnější polohu pod vývratem. Kolem ní se hemžili brouci a červi, sypali se jí z vlasů, vylézali z tělesných otvorů. Nakonec znehybněla. Vydrží v úkrytu, dokud lijak neustane. Byla trpělivá. Trpělivosti měla vždycky dost. Byla základem její povahy.

Vrstva humusu a larev ji příjemně hrála.

Osada lesovníků se krčila v horské kotlině, ze všech stran obklopená strmými kopci. Okolní svahy i značnou část úvalu pokrýval bujný les. Poutníci si ani neuvědomili, kdy vlastně vkročili do vesnice – jen náhle ve světle blesku spatřili mezi stromy obydlí. Sruby a zemljanky, povětšinou nízké a skromné, byly roztroušeny v lese, skoro s ním splývaly. Stěny se tiskly ke statným kmenům, vnitřní prostory navazovaly na vykotlané dutiny a nad střechami se ochranně natahovaly košaté koruny. Z ptačího pohledu musela být Dřevnice neviditelná.

Zlostné štěkání psů, určené hlavně robustnímu vlkovi, doprovázelo družinu až dozadu, k úpatí příkrého srázu. Sázava zde byla

jen obyčejnou bystřinou, stékající po skalách do údolí. Poblíž vodopádu rostla skupinka statných stromů, jehličnany družně prolétaly své větve s listnáči. Pod tou přírodní klenbou se krčil náčelnický dvorec – velká, honosně zdobená dřevěnice obklopená několika menšími chýšemi.

„Ale, ale,“ podivil se Dagomir, když blesk vytrhl z temnoty kolovou hradbu. „Kdysi Dřevnici stačila ochrana lesa a kopců.“

„Ty časy jsou pryč jako klobásy ze zimních zabijaček,“ odpověděl Gruda, když doznělo burácení hromu. „Nebezpečí číhá všude kolem a my jsme se podle toho museli zařídit. V případě ohrožení se všichni stáhnou za palisádu.“

Z masivní brány na ně cenily zuby přibité dravčí lebky. Gruda na vrata zabušil násadou širočiny. Nejdříve se za hradbou zuřivě rozštěkal pes, pak ve škvírách mezi břevny zakmitalo neklidné světlo pochodně.

„Kdo tam?“

„Já!“

„Gruda?“

„Otevři, vedu vladykovi hosty!“

„Co jsou zač?“

„Nevyptávej se, Terco, tohle počasí dlouhým řečem nepřeje. Ručím za ně, stačí!“

„Co když jsou to nepřátelé, kteří ti drží nůž na krku a chtějí se dostat dovnitř? Nebo...“

„Hromy a blesky, Terco! Dagomir se vrátil!“

Bručení utichlo. „Bugo, přestaň!“ okřikl hlas vztekajícího se psa. Štěkání okamžitě ustalo. „Dagomir. Ten Dagomir, který...?“

„Přesně ten. Nevymýšlej a otevři!“

Zarachotila závora a vrata se pootevřela. Buga se znovu rozštěkal a hlasitě při tom řinčel řetězem.

Noční hosté vcházeli do brány. Liják neúnavně bičoval černou masu lesa a Perun vytrvale bušil do kopců.

Lesovici byli rození lovci, to bilo do očí. Na stěnách venku i uvnitř visely lebky divokých zvířat, znamenitě vyčiněné kožešiny, svazky peří, šňůry zubů, klů a drápů, ale hlavně spousta rohů a paroží. Řezby na stěnách zobrazovaly výjevy z lovů a rybaření, ze života lesních bohů i z rituálů na počest víl a duchů, kteří sídlili ve stromech nebo bludných balvanech.

*Z mlhy a stínů, z temných koutů
duchové předků povstali,
přízraky němé, bledých údů,
zažítat bludná světla začali...*

Poutníci šli za zpěvem. Když Gruda odhrnul medvědí kožešinu na konci vstupní chodby, uviděli prostornou síň s vyřezávanými trámy, křížujícími prostor pod vysokým krovem. Byla to vldařská dvorana a svatyně zároveň. V zadní části, částečně oddělené od zbytku paloty velkými zubřimi kůžemi visícími z trámů, se dalo zahlédnout prosté obětiště. Podél stěn stály modly předků a lesních bůžků. Nad obětním stolem uprostřed přístěnku se jako mohutný sloup tyčil strom, starý posvátný buk. Kmen byl ověšený amulety a obětinami. Kořeny stromu se plazily do všech stran a vystupovaly z udusané hlíny.

Vpředu, v obytné části, seděly na jednoduchých židlích a špacích kolem ohniště asi dva tucty lesoviků. Muži i ženy, staří i mladší, všichni podobných postav a kulatých tváří. Naslouchali písni hlava na hlavě, se zatajeným dechem, s očima planoucíma odrazem ohně.

Gruda uctivě vydržel, dokud zpívající neutichne. Dagomir stál hned za ním a srdce mu divoce bušilo, žaludek se chvěl. Od dob, kdy se jako mladík naposledy dotýkal chodidly této hlíny, se

zde skoro nic nezměnilo. Lesovici rádi nechávali věci při starém. I proto ho tak překvapila palisáda venku.

„Vladyko?“ ohlásil se Gruda, když píseň utichla.

Jako na povel se k němu otočily všechny střapaté hlavy.

„Přišli hosté,“ řekl Gruda a podržel kůži, aby mohli cizinci vejít.

„Kdo?“ zvedl hlavu mužík, který před chvílí zpíval. Plešaté temeno měl lemované prošedivělými vlasy. „Kdo přichází v tuto běsům zasvěcenou noc?“

Dagomir se zhluboka nadechl a překročil práh.

„Vzpomínáš si na mě, Borevíte?“

Světě, div se, většina ho okamžitě poznala. Zpoza dlaní přitisknutých k ústům a uším šuměla rychlá zvěst. Dagomirovi se sevřelo hrdlo – nevěřil, že si na něj ještě vzpomenou. Stařešina se postavil a přes hlavy ostatních se na něj zadíval. Trochu se zachvěl. „U Perunova vousu... Dagu?“

„Jsem to já.“

Vladyka polkl naprázdno. Očka pod hustým obočím se zaleskla. „Bohové... uběhlo tolik let...“

„Tak, tak. Půl života.“

„Jak říkáš. Podívej, z tvého bratra je stařec.“

„Nikdo z nás neomládl. Nepřivítáš mě doma?“

Borevít nic neřekl, jen rychle prošel mezi stolci. Padli si s Dagomirem do náruče a dlouho tak zůstali.

„Koho jsi s sebou přivedl?“ zeptal se vladyka, když konečně přemohl pohnutí a odstoupil.

Zraky přítomných se obrátily ke vchodu. Shromáždění znehybnělo. Zdálo se, že i oheň ztratil sílu a stíny v koutech zčernaly. Nízkými dveřmi v hlubokém předklonu vešli dva lidé, muž a žena, oba v černém, ozbrojení, strašidelní. On černovlasý, ona plavá. On s očima černýma jako noc, ona šedooká. A za nimi... za nimi vkročil do paloty démon. Vlk černý jako nejhlubší propast Vrchoviny a velký tak, že mohl kterémukoli lesovikovi jediným sevřením čelistí rozlousknout hlavu.

„Ten muž...“ hlesl Borevít. „Už jsem ho viděl.“

„To sotva, bráško. Viděl jsi jen někoho, kdo se mu hodně podobal.“

„Chceš říct, že tohle je...?“

„Přesně tak. Černovírův syn Rogan. A Mirena, zvaná Vosa. No a tohle je Goryvlad z Černobohovy smečky z Návu.“

„Duchové předků,“ zaklínal se Borevít polohlasně. „To jsou na mou duši zvláštní hosté. Přízraky z minulosti, ze záhrobí, z temnot. Ale koho jiného čekat v takovou noc? Pojdte dál, přátelé.“

„Díky,“ řekl černovlasý dlouhán. „Přízraky nebo ne, zmokli jsme jako myši a rádi bychom se usušili a ohřáli.“

„Ani pohár teplé medoviny bych neodmítla,“ přidala se žena. Po tváři se jí plazilo strašidelné tetování.

»A když už jsme nakousli otázku pohostinnosti,« zadunělo v myslích vylekaných lesoviků, »ani něco k jídlu by neuškodilo. Dag se zmiňoval, že se tu všdycky najde kus pečené zvěřiny. Pokud bych mohl poprosit, tak pro mě jen zlehka propečenou. Mám rád, když je maso uvnitř krvavé.«

Vlkovi odpovědělo jen vyděšené mlčení.

„Míříte na Kančí horu, je to tak?“ zeptal se Borevít a umlčel tím všechny v síni.

Vladyka a podivní hosté seděli u ohniště, obklopení pozorně naslouchajícími lesoviky. Noční návštěva sice Dřevnické vystrašila, ale rozhodně nepotlačila jejich zvědavost. Žádného z drobných hodovníků ani nenapadlo jít spát. Dřepěli na svých špalcích a sledovali cizince pohledy tak ostražitými a nedůvěřivými, že to nakonec byli Rogan a Mirena, kdo upadl do rozpaků. Goryvlad si už tradičně nevšímal ničeho, drtil srnčí kosti a jenom občas se prozradil tím, že se zájmem zastříhal ušima.

„Ano,“ přikývl černokněžník na vladykovu otázku. „Jeden den

se tu zdržíme, abychom načerpali síly, a pak znovu vyrazíme. Míříme na východ, do Vraniboru, a odtamtud přímo na sever, k Jesenným horám a svatyni Krvavého ohně.“

Borevít se zhluboka nadechl a upil piva ze zubřího rohu. „Čiré bláznovství. Vždyt jste jen tři...“

Goryvlad zvedl hlavu.

„Vlastně čtyři,“ opravil se vладыka. „Budete čelit obrovské přesile. Kančí hora se hemží běsy. Množí se tam jako blechy ve slámníku.“

„S nerovným bojem počítáme.“ Zdálo se, že zvuk Roganova hlasu utlumil i šumění deště za stěnami dvorany. „Stejně už se nemůžeme otočit a vzít nohy na ramena. Došli jsme příliš daleko. Ať se stane, co se má stát.“

Borevít pomalu přikývl a zahleděl se do ohně jako věstec, hledající v plamenech zjevení věcí budoucích.

„Zlé časy,“ povzdychl si. „Hodně zlé časy dolehly na moravské kraje.“

Dagomir zvedl zrak od poháru s horkou medovinou. „Nebyly zlé už od chvíle, kdy Bratrovrah ovládl Kančí horu?“

„Byly, jistě. V krajích pod Jesennými horami od té doby není klid. Ve Vraniboru, v zemi Holasiců u Odry ani na Vrchovně nikdy předtím nebylo tolik zloby a svárů mezi rody a kmeny. Lesy jsou plné zlých duchů a krvelačných strig, množí se nevysvětlitelná úmrtí, lidé zvlčili. Svatyně Krvavého ohně, která předtím střežila povodí Moravy před nečistými silami, je teď sama jejich hnízdem. Přitahuje temné bytosti jako plamen noční motýly. Jenže v poslední době se to ještě zhoršilo. Věstcům a hadačkám se zjevují neblahá znamení. Voda v čarovných studánkách se mění v krev. A náš posvátný buk,“ ohlédl se Borevít přes rameno, „začal usychat. Něco visí ve vzduchu. Velká pohroma.“

„Proto ta palisáda?“ nadhodil Dagomir. „Gruda se zmínil, že se schyluje k válce. K jaké? Kdo se chystá na koho?“

„Vranibor bude čelit strašlivému nepříteli. Na severu se shromažďuje vojsko.“

„Na severu?“ zamračil se Dagomir. „Holasicové pozvedli zbraně? Nebo Opolané, anebo Slezané?“

„Díváš se příliš daleko. Hrozba číhá mnohem blíž.“

Dagomir vyvalil oči. „Snad ne v roklinách a jeskyních pod Pradědem?“

„Přesně tam. Goriči prý vylézají ze svých doupat, šikují se a chystají tažení na jih. Ozývají se zvěsti, že se rozhádané goričské klany po dlouhých letech konečně spojily. Jejich nový vůdce Dargun prý dychtí po vzkříšení staré goričské moci. Chce dobýt zpátky území, která té lidožravé chátře kdysi patřila.“

„To se mi nelíbí,“ přimhouřil Dagomir oči.

„Komu ano?“

„Tak jsem to nemyslel...“

„A jak tedy?“

„Goričské rody se odjakživa nenáviděly kvůli starým krevním mstám. Smrtečně, nesmiřitelně. Nevěřím, že by se najednou objevil silný náčelník, který je chce sjednotit. Vsaďm jedno oko, že v tom má prsty Bratrovrah.“

„Taky mě to napadlo. Už jen poloha Kančí hory na pomezí Vraniborského knížectví a goričského území k takovým podezřením nabádá. Krug si odjakživa brousil zuby na vládu nad severní Moravou. Křižují se tam důležité kupecké cesty, a kdo je bude mít pod palcem, stane se vlivným a mocným mužem.“

„Dychtivost po moci Krugovi nikdy nechyběla. Vranibor mu stačit nebude. Až se ho zmocní, půjde dál – na severu si podrobí Holasice, na jihu může udeřit na Velehrad.“

„A když vyše hrdlořezy drancovat k nám na Vrchovinu...“

„Plácáte páte přes deváté.“

Ztichli a zamračili se na Mirenu – od večere neřekla ani slovo.

„To není Krugův způsob boje,“ dodala. „Je to obratný intri-

kán, dokáže se knížectví zmocnit i bez toho, že by rozpoutal otevřenou válku. V podstatě už Vranibor do velké míry ovládá.“

Lesovici na ženu zaraženě civěli. Neopětovala jejich pohledy, dál foukala do poháru s medovinou, který držela v obou dlaních.

„Máš pravdu,“ ozval se nakonec Borevít. „Někteří tvrdí, že v knížectví se nestane nic, v čem by neměli prsty čarodějové z Kančí hory...“

„Samozřejmě,“ přisvědčila Mirena. „Co by měl Krug z toho, kdyby Vranibor dobyla ta špinavá sebranka z hor? Vždyť by to zastavilo proud bohatství, který knížectvím protéká. Krug je sice zkurvený parchant, ale určitě není hlupák. Pravdu máte jen v tom, že goriči se nesjednotili z vlastní vůle. Jsou za tím kouzla. Jenže ne Krugova.“

„Tak čí?“ mračil se Dagomir.

Mirena pokrčila rameny. „Slyšel jsi vladyku – Kančí hora přitahuje spoustu temných bytostí a mocností. A každá z nich má vlastní skryté úmysly.“

„Zdá se, že o tom víš víc, vědmo,“ řekl Borevít.

„Nejsem vědma,“ odsekla Mirena, otočila se a už nic neřekla – usrkávala medovinu a nepřítomně hleděla do poháru. Rozhostilo se nepříjemné ticho. I Rogan pozoroval Vosu se svráštělým čelem.

Dagomir obrátil pohled k Borevítovi.

„Nezdržíme se tu dlouho, bráško. Nechceme na Dřevnici přivolat neštěstí. V našich stopách se plíží zlo, které nezadrží ani ta nová palisáda.“

V zárovišti puklo poleno a do přítmí vylétl roj jisker. Borevít pokynul ženám, aby doplnily poháry, a pozvedl roh k neveselému přípitku.

KAPITOLA DRUHÁ

Ta, z níž se rodí nečistota

K ránu přestalo pršet. Svítání nalezlo Dřevnici zahalenou hustou mlhou. Líně se prodírala skrz stromy a zamlklá obydlí lesovíků a stoupala po svazích nad údolím – oškubané bílé stuhy proplétající se tmavým lesem. Z vrcholků kopců se natahovala nad nízkou visící oblaka a sytila je vlastní vlhkostí.

Terco se sténáním vyšel z malé strážnice u brány. Cítil se, jako by ho přejel kupecký vůz, vrchovatě naložený železnými hřivnami. Obvykle si v noci na hlídce i zdříml, dnes ale rozhodně ne. Poté, co na bránu zabušili ti strašidelní cizinci, už nezamhouřil oko.

V mlze sotva dohlédl k nejbližším srubům. Všude bylo ticho jako po morové ráně.

„Nádherné ráno,“ zabručel si pod nosem a šel se vymocit do rohu mezi strážnicí a palisádou. Kropil kopřivy, zíval, až mu

praskaly koutky úst, a toužebně myslel na to, jak ho přijdou vystrídat a on půjde domů chrápat, dokud ho žena neprobudí vůní čerstvě uvařeného oběda...

Něco mu zabzučelo pod nosem. Ohlédl se. Kolem něj kroužil velký brouk s roztaženými černými krovkami. Terco udiveně zvedl obočí – letos hmyz ještě nelétal, pořád bylo chladno, hlavně takhle časně zrána.

Oklepal poslední kapky a zašněroval si kalhoty. Brouk udělal ve vzduchu nemotornou otočku a vrhl se mu do obličeje. Terco sebou škubl. Ohnal se po dotěrovi. Černá potvora neodbytně profrčela kolem a tentokrát se mu snesla k levému uchu, těsně pod okraj kožesinové čapky – skoro jako by se chtěla přisát k teplotě.

Terco se plácl po krku.

„Fuj,“ otřel si prsty o kazajku. „Potvora jedna...“

Něco zašustilo. Terco se otočil. Palisáda ubíhala do tmy – tichý zvuk zazníval právě odtamtud.

Nebyl hlupák. Běžel zpátky do strážnice, za opasek si zastrčil sekeru, na krk pověsil hlásný roh a s oštěpem v dlaních vyšel ven. Odvážně se vydal podél kolové hradby. Zvuk byl čím dál hlasitější a zřetelnější. Terco s nemalým překvapením poznal šelestění hmyzu, souvislý a neutichající jako hlas včelího roje v koruně stromu. Nablízku však žádné úly nebyly. Navíc tohle nebylo bzuzení, ale škrábání drobných nožiček, tykadel a krovek, slévající se do jednotvárného, zneklidňujícího hučení.

Palisáda se před Tercem postupně vynořovala z mlhy, jeden kůl za druhým. Pevněji sevřel v dlaních ratiště oštěpu. Po dalších třech krocích se zastavil, oči vytřeštěné.

Kousek od hradby se mezi kopřivami a bodláky zvedala hromada rozryté země – skoro jako by tu z půdy vylezl přerostlý krtek. Terco se se zatajeným dechem přikradl blíž. Jáma se hemžila brouky, stonožkami, mravenci, červy a jinou havětí. To však nebyl důvod, proč strážcovo srdce vynechalo úder.

V kypré hlíně se rýsovaly otisky bosých chodidel. Vedly od díry k vladykovu dvorci a táhla se za nimi slizká stopa jako za obrovským slimákem.

A tehdy Terco udělal osudnou chybu. Nezatroutil na roh, nezburcoval dvorec a celou osadu. Jen před sebe vystrčil hrot oštěpu a vydal se po stopě.

I když spali oblečení, probudil Mirenu chlad. Potichu se vyhrabala zpod přikrývky a přešla k otevřené kamenné pícce v rohu komnaty. Zaštourala klackem v žárovišti, prohrábla ohořelá polínka a foukla do uhlíků. Když vyskočily plamínky, natáhla k nim dlaně, jako by chtěla zaklínat oheň.

Slyšela, jak se Rogan za ní zavrtěl, něco zamumlal a posadil se. Lůžko bylo prosté, ale i vrstva chvojí pokrytá kančími kožešinami přestavovala pro poutníky navyklé na spaní v divočině nevýslovné pohodlí. Rogan ale navzdory tomu měl lehké spaní. Zívá, vstal, přešel blíž a sedl si na špalek vedle Mireny.

„Proč ještě nespíš?“ vynadala mu napůl žertem. „Strašil jsi už brzy ráno, ještě za tmy...“

„Nevadilo ti to.“

„Protože jsem doufala, že tě unavím a pak budeš chrápat aspoň do oběda a konečně si pořádně odpočineš.“ Sedla si k němu a opřela si hlavu o jeho stehno. Vklouzl jí prsty do vlasů – plavou hřívou měla rozpuštěnou, copy už nenosila. Druhou ruku natáhl k pícce. Vzduch se zavlnil a plameny zatančily svižněji.

„Dobře jsem tě to naučila,“ usmála se Mirena smutně. Odraz ohně poskakoval v jejích nepřítomných očích. „Já už to nedokážu.“

„Pořád sis nezvykla?“

„Jsem jako pes, který ztratil čich.“

„Možná ti trochu závidím.“

„Nesmysl. Bez čarodějné moci bys byl dávno mrtvý. Bohové by ti vůbec nedovolili vrátit se z Lesa věčnosti. A teď, když míříme do velké bitvy, bys byl bez magie úplně ztracený.“

„Hlavně žádné řeči o osudu a poslání,“ usklíbl se Rogan.

„Neboj. Nenávidím je víc než ty.“

„Beztak je mi jedno, co ode mě chce Ohňooký, i kdo vládne Krvavému ohni. Pobiju tu havěť z Kančí hory prostě proto, že ti ublížili.“

„Pomsta. Tvoje stará známá. Možná v tom, co se mi stalo, měli prsty bohové. Aby tě poštvali proti nepřátelům a přinutili tě...“

Rychle ztichla – ucítla, jak se Roganovo tělo napjalo.

„Co je?“ vzhledla.

Neodpověděl. Naslouchal, větřil jako vlk, čarodějným vědomím zkoumal prostor za stěnami srubu. V černých očích se mu rudě zablesklo.

„Zdálo se mi, že něco...“ Zachmuřil se a zavrtěl hlavou. „Je to pryč. Asi nic důležitého.“

„Jsi moc napjatý. Ještě ses nenaučil rozlišovat přímé hrozby od náhodných poryvů síly. Doléhají na tebe ozvěny vzdálených událostí, které vnímáš jako bezprostřední nebezpečí. Potřebuješ si odpočinout. Pojďme si ještě lehnout. Máme dost času.“

Zadumaně přikývl. Vrátili se do postele. Plameny v píce byly čím dál smělejší, polena praskala, oheň hřál. Venku bylo ticho jako po válce bohů.

„Bugo,“ sykl Terco. „Slyšíš? Co je s tebou?“

Slizká stopa vedla k prostému přístřešku pro psa u zadní stěny vладыkova srubu. Tercovi už nějakou dobu vrtalo hlavou, proč Buga, velké hlídací psisko, nezavětřil vetřelce a nevitá ho štekáním. Znepokojení v lesovikově srdci narůstalo.

„Bugo! Kde jsi, blecháči?“

Řetěz, na kterém býval pes přivázaný, se plazil do tmy pod stříškou z chvojí. Terco se sklonil a sevřel ho v levé ruce. Železná oka se s mlasknutím zvedla z bláta.

„Bugo?“ Terco se pod přístřešek podíval lépe. V šeru zahlédl Bugovu bílou kožešinu. „Jestli na mě vyletíš, ty jedna prašivino, zlomím o tebe oštěp!“

Pes nereagoval. Lesovik zatáhl za řetěz a okamžitě pochopil, že Buga už na nikoho nevyletí. Ochablé zvíře s vlhkým zvukem vyklouzlo na dvůr. Mužíkovi vyskočil žaludek až do krku.

Mršina se hemžila hmyzem a larvami, jako by si týden poležela na sluníčku. Oči a jazyk měla úplně vyžraná a nenasytná drobotina se rychle propracovávala do těla – otevřela Bugovi břicho a vrhla se na vnitřnosti.

S tváří zkřivenou zhnusením a hrůzou lesovik ucouvl. Do něčeho vrazil. Polekaně uskočil, otočil se a zvedl oštěp.

Mlha vířila, tichá a studená.

Před Tercem stála žena. Lidská žena, alespoň na první pohled. Vysoká, s bujnými tvary, vlasatá. A špinavá. Celé tělo měla umatlané hlínou a blátem, ulepené listím a kousky mechu, vlasy splepené a plné kořínků a hrudek hlíny. Oči přízračně žhnuly z umolousané tváře.

Páchla tak, že Terco cítil, jak mu obsah žaludku kypí vzhůru krkem. Chtěl na ni křiknout, aby se nepřibližovala, ale neznámá se usmála, přitiskla ukazováček k ústům a udělala:

„Pšššt!“

Už neusnuli. Jen vedle sebe leželi a naslouchali dechu toho druhého. První promluvil Rogan.

„Poslyš...“

„Hm?“ Bylo jí dobře a neměla chuť mluvit. Vychutnávala si

vzácnou chvilku klidu a pohodlí. Přitom nejdříve ostře nesouhlasila s tím, aby se trmáceli do sídel lesoviků. Teď byla ráda, že je Dagomir přemluvil.

„Chci, abys tu zůstala.“

Příjemné pocity byly rázem pryč. Otevřela oči. „Cože?“

„Než se našteješ, popřemýšlej nad tím. Dag už o tom mluvil s Borevítem. Vladyka ti ochotně poskytne přístřeší, jak dlouho bude třeba.“

Mirena se zamračila. „O čem to mluvíš, proklatě?“

„Nechci, abys s námi jela na Kančí horu. Bude to tam zlé. Jen bohové vědí, jak to celé dopadne...“

Nadzvedla se na lokti. Její pohled bodal Rogana jako rozžhavená jehla. „Nevěřím vlastním uším. Dohodl ses s Dagem a Borevítem? Za mými zády? A teď mě postavíš před hotovou věc?“

„Říkám, aby ses nenaštvala.“

„Kdepak. Ve skutečnosti říkáš, že jsem ti na obtíž. Že když jsem přišla o čarovnou moc, jsem ti vlastně k ničemu a v boji budu jen překážet.“

„Nic takového jsem...“

„Neslyšel jsi Borevíta? Táhnout proti Krugovi a jeho poskokům jen ve čtyřech je sebevražda. A ty nás chceš ještě rozdělit a oslabit. Přišel jsi o rozum? Budeš mě potřebovat. O magii jsem přišla, ale s mečem pořád umím zacházet stejně dobře jako kterýkoli chlap. Dokonce líp!“

„Já vím, ale...“

„Ale co?“

Černokněžník si povzdechl. „Zradila jsi vládce svatyně. Určitě se ti chtějí pomstít. Pokud se boj vyvine špatně, mohla bys jim padnout do rukou a pak... Bojím se o tebe, chápeš?“

Mračila se jako bohyně temnot. „Tohle ale není jen tvoje vina, Rogane. Ti hajzlové ze svatyně mě obelhali a podvedli, zneužili pro své zákeřnosti a podlosti. A pak, když jsem je prokoukla, se mě chtěli zbavit. Jen kvůli nim jsem přišla o svou moc.“

Takže pokud sis představoval, že budu čekat někde v závětrí, zatímco ty s Dagem a Goryvladem půjdete pobít tu cháttru, můžeš si ten plán strčit do...“

Ztichla. Oba nastražili uši.

„Slyšel jsi to?“

Rogan v duchu vynadal sám sobě. Nechal se unést hádkou a přestal vnímat okolí. Teď jeho instinkty doslova křičely a vědomí mu bičovala varovná vidění. Záměrně je potlačil, aby si vyčistil mysl a mohl se soustředit.

„Cítíš ten smrad?“ nakrčila Vosa nos.

Přikývl. „Horší, než když Gorja sežere něco zkaženého a pak celou noc prdí ze spaní.“

„Odkud to jde?“

Zvedl zrak ke stropu. Také vzhlédla. Přímo nad lůžkem se v prkně černala díra po suku. Zahlédli tam pohyb. Z tmavého otvoru něco vypadlo a pláclo na lůžko. Míreně se rozšířily oči, ale Rogan ji pohledem varoval, aby nevydala ani hlásku.

Byla to larva. Malá, bledá, kroutící se. Přesně takové se hemžily v mršínách uprostřed parného léta.

Plác. Plác.

Znovu se podívali nahoru. Prkno kolem díry už se hýbalo bledou vrstvou. Červů rychle přibývalo.

Plác, plác, plác.

Zaskřípalo dřevo.

„Do prdele!“ Mirena vyskočila, jako by ji něco bodlo. Rogan se vymrštil téměř současně a zároveň popadl pouzdro s mečem, opřené o stěnu vedle postele.

Děravé stropní prkno se prolomilo pod velkou vahou. Tisícovky bledých červů se rozsypaly po lůžku a po podlaze. Komnatu naplnil příšerný smrad.

„Krvice!“ vykřikla Mirena a zhnuseně si vytrásala larvy z vlasů. „Špína jedna smradlavá!“

„Kdo?!“

„Démon z Kančí hory. Pryč odsud!“ Mirena popadla svůj meč a přiskočila k východu.

„Dávej pozor!“ zavolal Rogan.

Pozdě – Vosa trhla dveřmi k sobě a přes práh se převalila záplava červů. Dveře od nich byly slizké do výšky dvou loktů. Bojovnice zhnuseně vyjekla, ale neucouvla – rázně se pohyblivou masou přebrodila na chodbu, měníc larvy v kaši. Rogan ji následoval. S meči v rukou se prodrali do hlavní síně. Všichni už byli na nohou – Dagomir, Goryvlad, Borevít i početné vladykovo příbuzenstvo. Z trámů pod krovem, ze škvír v roubených stěnách, ze zubřích kožešin oddělujících obětiště v zadní části síně, a dokonce i z posvátného dubu, odevšad se sypali červi.

»Perunovy vousy, co je to za hnus?!«

„Jeden z Krugových přízraků.“ Mirena párkrát poskočila a dupla, aby setřásla červy z kalhot a bot. „Jestli ho hned nezabijeme, naplní dům takovým množstvím havěti, že se v ní utopíme...“

„Jenže kde je?“ přiškrceně vyhrkl vladyka Borevít.

„Pod zemí,“ pohlédla na něj Vosa. „Ryje v půdě jako nějaká přerostlá žížala...“

Všichni sklonili pohledy k udusané hlíně.

„Není tu podlaha,“ zachraptěl Dagomir. „Ven!“

Rogan už pospíchal k východu. Rázně odrhнул medvědí kožešinu a se skloněnou hlavou vešel do vstupní chodby. Na půli cesty ke dveřím však znehybněl.

„Co je?“ nahlédla mu Mirena přes rameno.

Rázně jí naznačil, aby ustoupila.

Za dveřmi cosi šustilo. Nebyly to však kradmé kroky. Šelest byl souvislý a vyvolával nepříjemné šimrání v žaludku. Škvíry ve dveřích zahalil rostoucí stín – něco se snažilo prodrat dovnitř.

„Do hovna, vážně je to všude!“ zaklel Dagomir.

Škrábání zesílilo. Štěrbinou u vyřezávané zárubně vlezl dovnitř

černý brouk. A za ním další. A další. Množili se závratnou rychlostí. Vzápětí se už i ostatními škvírami a prasklinami sypali po tuctech, po celých hrstech. Závora zavržala v držácích.

»Zpátky! Tudy neprojdeme!«

„Já ano,“ zavrčel Rogan a Krutomor v jeho dlaních obestřel rudý přísvit. „Ustupte! Nechoďte za mnou! Pořádně roztopte v ohništi, plameny to svinstvo snad zadrží!“

Řekl to změněným hlasem, takže i tvrdohlavá Mirena poslušně couvla, o lesovicích nemluvě. Tlak zvenčí zesílil, závora začala prskat. Černokněžníkův meč vzplanul a zalil chodbu sytě rudým světlem.

Závora povolila a dveře se rozlétly dokořán. Dovnitř vrazila černota. Rogan vykřikl a švihl Krutomorem – úzký prostor rozřízla stěna z rudého ohně. Spálený hmyz se sypal na zem v podobě jemného černého popela. Černokněžník vykročil proti záplavě – pod holínkami mu pukali červi, brouci, stonožky. Postava obklopená krvavými plameny vyšla ze dveří.

Zápraží pokrývala pohyblivá vrstva. Hmyzí zvuky se slévaly do jednotvárného hučení. Rogan se soustředil, oči mu démonicky zazářily. Meč vzplanul tak mohutně, až se odpudivá temnota rozhrnula a mlha nad dvorcem zavířila.

Kdesi vlevo... ano, tam ta nečistá moc vyvěrala. Černokněžník vykročil tím směrem. Obešel roh domu ozdobený zubří lebkou a pokračoval podél stěny. Chodidla mu klouzala na hlenovité vrstvě červů. Po několika krocích skoro šlápl na mrtvolu nějakého lesovíka – přesněji na to, co z chudáka zůstalo. Sliny mu zhořkly v ústech...

Mezi stromy vpravo od něj se něco pohnulo. Přikrčil se a opatrně tam zamířil. Hmyzu pod jeho nohama přibývalo a zanedlouho se zase brodil silnou vrstvou. Zjevně se blížil ke zdroji. Vyslal do meče dávku síly; magická záře roztrhla mlhu jako pavučinu a Rogan konečně zahlédl svého protivníka.

Krčila se mezi kmeny – nahá, rozcuchaná, špinavá. Smrděla

tak, až to dusilo. Po celém těle i ve vlasech se jí hemžili brouci a červi. Nohy měla částečně zabořené v rozryté hlíně.

„Pojď blíž, Černý,“ olízla se odporlivě. „Zahřeju tě svým objetím. Tvé tělo je pevné, samý sval, šlachy a kost, ale já ho raz dva proměním v měkkou břečku. Uvidíš, bude to příjemné. Tvé rozteklé vnitřnosti vysrknu jako sladkou pochoutku!“

Rogan nehybně stál, planoucí meč pozvednutý. „Poslal tě Krug, že?“

„Kdo jiný? Ví, že přicházíš; sleduje každý tvůj krok...“

Něco syklo a do Krviciných úst vletěl šíp – hrot s křupnutím vylezl ze zátylku. Ohava zachrčela. Rogan se překvapeně ohlédl. Ze tmy vykročili Goryvlad a Dagomir. Lesovik přiložil k těživě luku druhý šíp.

»Nechtěli jsme tě v tom nechat samotného, bráško!«

Chroptění se změnilo ve smích. Rogan se otočil ke Krvici. Prudce zavřela ústa, takže ostrými zuby překousla šíp. Pak sáhla dozadu, popadla vyčnívající hrot a vytáhla si zbytek střely z hlavy. S pohrdavým úšklebkem ho odhodila.

»Ale kurva.«

Rogan se rozmáchl mečem, Dagomir znovu natáhl luk, Goryvlad se přikrčil ke skoku.

Krvice vyskočila a zavrtěla se ve vzduchu, až jí vlasy divoce zavířily. Když chodidly znovu dopadla do díry v zemi, vyprskla hlína. Striga zmizela ve smršti vlhké půdy.

»Nenechte ji utéct!«

Trojice přiběhla k jámě, jenže v kypré hlíně se hýbali už jen červi a brouci. Krvice se ponořila do země jako balvan do jezera.

»Bohové! Takhle hrabat bych nedokázal, ani kdyby tu byly zakopané všechny kosti světa!«

„Pohybuje se pod zemí.“ Rogan kolem sebe kroužil krvavě planoucím pohledem. „Dávejte pozor!“

Zahlédli pohyb mezi stromy.

„Za mnou!“ zvolal černokněžník. „Rychle!“

Rozběhli se do tmy.

„Už jsou tady!“ zasténal Borevít.

Záplava černých brouků se hrnula ze vstupní chodby do dvorany a dvacítká lesovníků kolem vladyky před ní ustupovala jako stádo ovcí před vlčí smečkou.

„Vidím!“ Mirena na všech čtyřech foukala do uhlíků a hlasitě nadávala. Teď by se jí hodila kouzla, aby mohla oheň vyčarovat lusknutím prstů.

Jako na zavanou vyskočily ohnivé jazýčky a suché chřastí zahučelo. Mirena vyskočila s hořící větví v ruce a hodila ji ke dveřím. Vrstva brouků zaprskala a roztrhla se.

„Udělejte ohnivý kruh! Rychle!“

Mužící kolem sebe raz dva vytvořili zátaras z hořícího chřastí. I v jejich pokřikování však Mirena zachytila jiný, cizí zvuk. Otočila se. Přicházely ze svatyně v zadní části paloty. Tasila meč.

Za zubřími kůžemi se něco hýbalo. Vosa překročila hořící kruh a opatrně se blížila k posvátnému buku.

„Mireno?“ zavolal za ní Borevít.

„Nechodte za mnou! Zůstaňte v kruhu!“

Mečem odhrnula kůži a vstoupila na obětiště. Šustění přicházelo zpoza buku. Obešla nízký obětní stůl a opatrně nahlédla za statný kmen. Odporný zápach ji varoval, ale až když uviděla čerstvě rozrytou hlínu, hrubě zaklela.

„Mireno.“

Otočila se a probodla zrakem přítmí, z něhož se na ni mračily hrubě tesané modly.

„Krvicé.“

„Takže žiješ,“ syčel hlas. „Doufali jsme, že ti Morag zakroužil krkem.“

Krvice se krčila v koutě, doširoka rozkročená, s tělem podivně napnutým – vypadalo to, jako by se chystala rodit vestoje. A skutečně: břicho se jí už nadouvalo obludným životem.

„Kam se poděla tvoje magie, Voso? Necítím ji. Je z tebe obyčejný smrtelník? Jen maso, kosti a bezcenné touhy?“ Z koutku bosorčiných úst odpadl červ. „Pojď, zkrátím tvé trápení.“

Mirena zavrčela a zvedla meč, ale vzápětí znehybněla.

Krvice nedřepěla v póze ulevujícího si člověka pro nic za nic: mezi nohama jí vzápětí vychrstl sliz plný brouků a larev. Tmavou svatyni naplnilo šustění nožek, krovek, křídel a tykadel.

„Voso?“ zakřičel Borevít.

„Nechodte sem!“

Zjevně přilákána jejím hlasem vyrazila živá vlna nepřírozenou rychlostí proti Mireně. Vosa zaječela, spíše odhodlaně než zhnušeně, a vrhla se na Krvice. Hmyz jí zakřupal pod nohama.

Obluda se ani nepokusila uhnout. Čepel se jí zabořila do prsou a hladce vklouzla do těla; zarazila se až o záštitu. Krvice ani nevzdechla. Popadla Mirenu za zápěstí, trhnutím si ji přitáhla blíž a vycenila na ni zuby.

„Hlupačko. Zapomněla jsi, že takhle mě nezabiješ?“ Rozšklebila ústa, vydala klokotavý zvuk a z jejího hrdla vychrstl další hnusný proud. Mirena uklouzla a s výkřikem spadla pod protivnici. Okamžitě ji zasykala havěť, neustále se valící z tělesných otvorů čarodějnice. Krvice si vytáhla meč z těla a odhodila ho někam k modlám. Mirena ječela jako smyslů zbavená, snažila se vyhrabat na nohy a štítivě ze sebe smetala ten hemžící se, kousající a štípající hnus. Krvice ji popadla za vlasy, strhla zpátky na zem a naklonila se nad ni. Znovu otevřela ústa jako v dávivém nutkání. Mirena ještě jednou zaječela.

Bosorkou trhl náraz. Zavřískla. Šíp se do měkkého těla zaryl až po opeření. Ani nepátrala po útočníkovi, pustila Mirenu, rozběhla se a vrhla se po hlavě do díry, kterou přišla. Hlína vyprskla a striga se začala nořit mezi kořeny buku.

„Uteče nám!“

Zubří kůže se zavlnily – na svatiště skočil Goryvlad. Krvici už trčely z půdy jen nohy. Vlk v poslední chvíli popadl tlamou jeden kotník. Zpod země zaznělo přidušené vřísknutí. Krvice se kroutila a hlína prskala všude kolem. Bosorka byla silná, Goryvlad se musel vši silou zapřít předními tlapami do podlahy. Přiběhl Dagomir, odhodil luk a popadl Krvici za druhou nohu. Společně ji vytahovali zpátky na světlo. Když se vynořila hlava, dvoranou se rozlehl příšerný skřek. Striga se kroutila jako červ, hrubými nehty rozrývala hlínu i bukovou kůru. Když si tím nepomohla, skrčila se jako žena přijímající milence zezadu a z jejích tělesných otvorů vychrstl na lesovíka i vlka mohutný proud hmyzu a larev. Vykřikli a pustili ji. Krvice vyskočila a přihrčila se. Červy olepený Dagomir padl na všechny čtyři a z úst mu vytryskly zvratky, Goryvlad sebou zuřivě házel ve snaze setřást hmyz. V Krviciných útrobach to znovu zabublalo, tělo se nafouklo hnusným životem...

Vrstva brouků a červů zakřúpala pod běžícími chodidly a přitímí v přístěnku rozřízlo krvavé světlo. Krvice se překvapeně ohlédla. Víc už nestihla.

Záblesk rudého ohně jí proletěl od hlavy po rozkrok.

Tělo se nerozpadlo – doslova se rozstříklo. Mirena nepřestávala křičet a nadávat. Rogan jí pomohl vstát a rychle ji táhl pryč od zmítajících se zbytků Krugovy přísluhovačky. Dagomir a Goryvlad vrávorali za nimi.

„Ven!“ zakřičel černokněžník na lesovíky. „Všichni ven!“

Mirena se krátce předtím, než za hloučkem panicky ječících mužů vběhla do chodby, ještě jednou letmo ohlédla. Černokněžník uprostřed dvorany zabořil kolena do slizu a zabodl Krutomor do podlahy. Čepel vzplanula, rudé plameny vyšlehly a vzápětí už se síni hnal ohnivý kruh a nemilosrdně spaloval všechno hnus, který mu přišel do cesty.

Víc už Mirena neviděla. Vyběhla na dvůr, tam padla na kolena, prohnula se v křeči a strašlivě se pozvracela.

»Otčeeeeeeeeee!«

Čaroděj sebou trhl, jako by ho zasáhl šíp. Ve výkřiku, který mu doznival v hlavě, bylo tolik bolesti, že i on sám zasténa skrz zatnuté zuby a klesl na kolena. Nebýt pohotových rukou, které ho okamžitě zachytily, padl by tváří na skálu.

„Krug!“

„Pane! Co se stalo?!“

Lapal po dechu a srdce mu bušilo až v krku. Horko těžko odtrhl mysl od toho vzdáleného umírajícího vědomí a neúprosňe ho ze sebe vytěsnil.

„Co je ti, pane?!“

„Dejte mu napít krve!“ přikázal jeden z hlasů. „Neváhej, Ctímíre, podřízni té čubce kejhák!“

„Ne...“ zachroptěl Krug, syčivě se nadechl a zvedl hlavu.

Ten, kdo mu přiskočil na pomoc, byl zhruba čtrnáctiletý mladík s kloubovitou, neohrabanou, rychle vyrostlou postavou. I jeho hlas teprve nedávno získal mužnou hloubku a ráznost – občas ještě přeskočil. Tmavé vlasy ve větru nezbedně šimraly hubenou tvář s prvními náznaky vousů.

„Pane?“ oslovil ho chlapec znovu.

Krug se pomalu rozhlédl. Upíraly se na něj více než tři tucty zmatených, otázkami naplněných pohledů. K obřadu, kterým každý den za úsvitu lapali a zaklínali denní světlo, aby jeho silou nakrmili Bělboha, se dnes sešlo nezvykle mnoho služebníků svatyně. Kromě těch, kteří přebývali přímo na Kančí hoře, dorazili i zaklínači a čarodějnice z podhorských osad, kde plnili roli Krugovy prodloužené ruky. Stranou od nich se držela družina žoldnérů. Neměli ponětí o kouzlech, ale příslib kořisti ve službách obávaného Bratrovraha v nich přehlušil obavu z běsovských mocností a přilákal je na horu. Krugovi se jejich služby

hodily – ocel byla za jistých okolností pádnější než kouzla. Vedl je zkušený hrdlořez jménem Krasej, vysoký šlachovitý čtyřicátník se zjizvenou tváří a mastnými popelavými vlasy.

„Co to bylo?“ zeptal se a přikročil blíž, žilnatou ruku na hlavici meče.

„Očividně magický útok,“ odvětil mu Zbygněv, jednooký lutický čaroděj. Patřil k těm, kdo s Krugem přišli už před třiceti lety a pomohli mu odstranit Černovira. „Říkám to správně, bratře? Někdo po tobě vrhl zlé zaklínadlo? Hned mu odpovíme a uškvaříme tu jeho drzou...“

„Ne,“ zavrtěl vládce Kančí hory hlavou. „Byla to jen... Krvice.“

„Krvice? Potkalo ji něco zlého?“

Krug pohlédl Zbygněvovi do zdravého oka. „Je po ní.“

Shromáždění na skalisku zašumělo.

„Varoval jsem ji, aby *ho* zatím jen sledovala a počkala na mé rozkazy,“ bručel Krug. „Aby byla trpělivá jako vždy. Místo toho zaútočila a sama tak strčila krk pod čepel Krutomoru.“

„Černovirův syn?“ zeptal se Zbygněv chraplavě. „On ji zahubil?“

Krug přikývl. „Démon zakletý v Radhostově meči rozsápal Krvicinu duši na cáry a pohltil ji. Zahynula krutěji než Morag.“

Účastníci rituálu jako by srostli se skálou. Nad horou sténal vítr. Dívka, přivázaná k Bělbohově modle, tichounce, unaveně vzlykala.

„Pomůžeme ti vstát, pane,“ naklonil se Ctimír ke Krugovi.

„Není potřeba.“ Vládce hory zvedl jednu nohu, opřel se dlaní o koleno a pomalu se vztyčil. „Ještě nejsem starý chcípák, který se bez pomoci nedokáže ani jít vychcat. I když si to někteří myslí.“

Čaroděj se významně ohlédl. Zazněly tiché, přímo šelmovsky lehké kroky na skále. Od schodiště v příkré strži se k obětišti blížil štíhlý, vysoký muž těsně před třicítkou. Tvář měl stejně jako Krug hladce oholenou, jeho pokožka však byla bez jediné jizvy

nebo vrásky. Vítr mu čechral plavé vlasy a pročešával kožešinu pláště, přehozeného přes rameno.

„Vítej, Svarune,“ ucedil Krug. „Jaká pocta, že se připojíš k obřadu. Vidáme tě jen zřídka. Docela často opouštíš horu a odcházíš za neznámými cíli. Až ve mně hlodá otázka, zda jsi ještě oddán zájmům svatyně.“

Mladý čaroděj prošel uličkou v uctivě rozestoupeném houfu a zastavil se před Krugem. Nevrlé přijetí ho nevyvedlo z míry. „Právě naopak, otče. Zatímco většina z vás zbytečně trčí v bezpečí na hoře, já sleduji, co se děje tam dole. Knížectvím zmítají nepokoje; s nadcházející válkou se mění rozložení sil. Chci být u toho, vidět všechno na vlastní oči a ovlivňovat chod věcí. Vy tu šanci zahazujete. Proč by měla svatyně stát stranou, až se bude přerodělovat moc?“

Krugova tvář vypadala jako umrlčí. „Snad nenaznačuješ, že se nestarám o zájmy svatyně? Nitky moci ještě pořád držím já a dobře vím o každém pohybu ve světě smrtelníků. Navíc je tu jedna věc, na kterou očividně zapomínáš, Svarune. Válka s goriči není to nejhorší nebezpečí, které Kančí hoře hrozí.“

„Ach ano,“ přikývl mladý mág nevzrušeně. „I ty jsi to cítil?“

„Jistě! V okamžiku smrti se na mě napojila. Prošlo mnou všechno její zoufalství.“

„Takže Černý už je blízko.“

„Hodně blízko. Brzy se s ním setkáme tváří v tvář.“

„Jen se mi to zdá, otče, nebo z tebe mluví strach?“

Shromáždění znehybnělo. Krug probodl syna pohledem, ale Svarun ani nehnul brvou.

„Hovoří z tebe zpupnost. Ale máš pravdu. Skutečně se bojím.“

Všichni se na Kruga překvapeně zadívali.

„I vy byste se měli bát,“ opětoval čaroděj zmatené pohledy. „Strach nemusí být projevem slabosti. Právě naopak – často je výsadou moudrých. Beze strachu svého nepřítele snadno podceňíte. Morag i Krvice na to doplátili.“

„Je rozdíl mezi strachem a respektem,“ namítl Svarun. „Nositel Krutomoru si respekt jistě zaslouží – ostatně, dokázal zabít mého bratra a teď i tu smradlavou hlupačku. Vose popletl hlavu kouzly tak, že mu slouží jako dobře vycvičená fena. Uznávám, Černý má jisté schopnosti. Ale proto se ho ještě nebudu bát. Vyrazím mu naproti a patřičně ho přivítám.“

„Ne!“ Krugův hlas sekl jako chladné ostří. „Selhání bylo dost. Budeme mu čelit zde, na hoře, zpoza bran svatyně, společnou silou. Necháme toho zkurvysyna, aby udělal první krok. Ať přivede, co dokáže. Pak mu rázně odpovíme.“

Svarun sraštil čelo. „Takový způsob boje je mi cizí. Kdysi dávno bys se mnou souhlasil...“

„Čímž chceš říct, že jsem starý pes, kterému věk otupil tesáky?“ zavrčel Krug.

„Říkám jen, že už mě omrzelo vyčkávání. Půjdu mu naproti. Je mi jedno, co si o tom myslíš.“

Vzduch mezi muži se začal vlnit zadržovanou magií. Ti, kdo stáli poblíž dvojice, nenápadně ustoupili.

„Poslechněš mě, Svarune,“ syčel Krug. „Zakazuji ti jednat na vlastní pěst, rozumíš?“

Vítr škubal cípy pláští.

„Rozumím,“ přikývl Svarun po dlouhé odmlce. Tvář měl bez výrazu, oči studené. „Moc dobře ti rozumím, otče.“

S těmi slovy se otočil a zamířil zpátky ke schodišti. Všichni se mu rychle klidili z cesty. Stíny v rozsedlině štíhlou siluetu nedočkavě spolply.

Krug se zhluboka nadechl a otevřel zatnuté pěsti. „Dokončíme obřad. To je teď důležitější než malicherné sváry.“

„Jsem připraven, pane,“ sklonil Ctimír hlavu.

Vládce hory mu podal lesklý nůž s magickými črtami vyrytými na čepeli. „Dnes poprvé obětuješ Bělbohovi a navždy tak vstoupíš do jeho služeb.“

Chlapec vzal do ruky kostěnou rukojeť. Záblesk světla na čepeli

probral dívku přivázanou k modle – jak se hned ukázalo, slzy jí ještě nedošly.

„Prosím tě, Ctimíre...“ vzlykala trhaně, ochraptěle. „Zapřísahám tě u Svaroga, nedělej to...“

„Už to není tvoje sestra,“ řekl Krug tvrdě, když mladík zaváhal. „Tvými bratry a sestrami se dnes stanou ti, kdo slouží Kravému ohni. Tohle je už jen bezcenná smrtelnice, pouze maso a krev pro našeho pána. Jejím obětováním jednou provždy přetneš svazky s lidmi, k nimž jsi předtím patřil. Nakrm Bělboha, Ctimíre!“

Mladík odtrhl pohled od usazených očí oběti a přehlušil její nářek zaklínadly na Bělbohovu počest. Ruka svírala nůž tak pevně, až na ní naběhly žíly. Shromáždění se přidalo k vzývání, rytmičtý sbor zaduněl nad útesem, ve vzduchu jiskřila magie.

Ctimír se prudce nadechl, přiložil ostří k bílému hrdlu a potáhl. Krev vystříkla na studený kámen, nářek zanikl v chrčení. Dívčina hlava klesla a ňadra jí zalil rudý proud. Zaklínání se vystupňovalo, vzlétlo k obloze v extatickém víru a pak začalo zase klesat a zvolna utichlo.

„Výborně.“ Krug položil ruku na mladíkovo třesoucí se rameno. „Věděl jsem, že to dokážeš. Jsi pravý Bělbohův služebník.“

„Pane, já...“

„Odeť mi můžeš říkat otče.“

Vítr k nim donesl pronikavé zaržání. Ohlédli se. Od skaliska se po temeni hory, přes dávno vypálený háj, hnal jezdec. Zlatavé vlasy a kožešinový plášť za ním divoce vlály. Raz dva dorazil ke staré rozpadlé palisádě, která obklopovala návrší. Proletěl mezerou mezi povalenými kůly a jako duch zmizel v hustém lese na úbočí hory.

„Žel,“ dodal Krug trpce, avšak s kamenným výrazem, „zatímco jednoho syna jsem získal, dalšího právě ztrácím.“

Ctimír si krví potřísněným rukávem rychle otřel vlhké oči. V duchu se zapřísahal, že je to naposledy, co projevil slabost.

Nad vladkovým dvorcem v Dřevnici se mlha mísila s kouřem. Divotvorný oheň nelítostně spálil vše, co vyvrhla Krvice, přitom ale skoro vůbec nepoškodil Borevítův dům. Roubené stěny byly jen mírně ožehlé píď nebo dvě nad zemí.

„Našli nás,“ vysoukal ze sebe Dagomir mezi kašláním a odplivováním. „Našli nás i tady. Do hovna, už nejsme nikde v bezpečí.“

„To tedy ne,“ vyšel Rogan na zápraží. Přízračné světlo v jeho očích zvolna pohasínalo. „Nebudeme čekat. Odjedeme ještě dnes.“

„A já s vámi,“ řekla Mirena a vysmrkala se mezi prsty.

„Voso...“

„Nemíním se o tom s nikým dohadovat, Dagu!“

Černokněžník zasunul meč do pochvy u boku. „Jistěže pojeďte s námi. Tvá přítomnost v Dřevnici by ohrožovala lesoviky.“

»Ale než vyrazíme na cestu,« poznamenal Goryvlad, který jako jediný nepřemáhal dávivé nutkání, »neuškodí něco zakousnout.«

Prudce se na něj podívali. Mirena si významně odplivla a otřela si z úst zbytky žaludečních šťáv.

»Co? Vám při té bitvě nevytrávil?«

KAPITOLA TŘETÍ

Jezdci slunečního boha

„**A**ť se propadnu!“ vyhrkl Dagomir, když se stezka přehoupla přes buky zarostlý hřeben a před jezdci se otevřelo rozlehlé moravské údolí. Lesovik zastavil mulu, vztyčil se v třmenech a zastínil si oči před sluncem. Svarogův kotouč zářil z bezoblačné oblohy s hřejivou jarní silou. Morava se třpytila jako zlatá stuha na zeleném sametu.

»*Za těch třicet let se to tu trochu změnilo, co?*« vynořil se zpoza stromů u cesty Goryvlad. Vlk ani na chvíli nešel spořádaně s ostatními, neustále odbíhal, slídil v houštinách a lesních zákoutích, čenichal, naslouchal a všemožně se snažil odhalit případné nebezpečí. Po Krvcině útoku byli jako na trní.

„Trochu? Podívejte se na to hrdé hradiště! Když jsem tu byl naposledy, za obyčejnou kolovou hradbou se krčilo pár chýší jako chlěvy za plotem.“

Před poutníky stál Vranibor, sídlo kmene Vranů. Morava se tu větvila a ve dvou proudech obtékala vyvýšeninu s knížecím hradíštěm na temeni. Jižně od sídla se oba proudy zase slévaly, čímž vznikal dojem, že tvrz stojí na ostrově. Hradišti kraloval skutečný dřevěný palác – patrový, s doškovými střechami, všude samá modla a vyřezávaný sloup. Chránila ho hradba z hlíny a silných trámů, zvenčí obložená kameny a nahoře zesílená palisádou. Každých padesát kroků se z opevnění tyčila strážní věž.

„A podívejte se támhle,“ ukázal Dagomir na cestu, která se po západním břehu Moravy vinula na sever. Kam až dohlédli, lemovala ji obydlí – od zemljanek až po masivní dřevěnice s vysokými slaměnými střechami. Mezi nimi se hemžili pocestní, vozy a jezdci. „Za starých časů se tu rozprostíral jen úhor a tu a tam se krčila zablácená chatrč.“

„Nejenom za starých časů,“ ozvala se Mirena, když pobídlí koně. „Ani ne před rokem tu ještě nebylo tak živo.“

„Není divu,“ utrousil Rogan. „Uvolnily se trasy, které donedávna ucpávala válka v Panonii a Podunají. Krkavčí říše lehla popelem a na Jantarové cestě je zase rušno.“

Jeli stezkou mezi čerstvě zoranými poli a skupinami jabloní a hrušní. V korunách stromů štěbetali ptáci.

„Kdo ví, jestli ještě žije starý Nakon,“ zavzpomínal Dagomir.

„Kdepak,“ zavrtěla hlavou Mirena. „Už dávno šustí v urně pod mohylou. Dokonce i Ardagast, který po něm usedl na knížecí stolec, už má šedivé vousy. I když je to pořád kus chlapa a vládne zemi železnou rukou.“

„Místní knížata jsou z dobrého rodu,“ přitakal lesovik. „A hodně, hodně starého. Odvozují svůj původ od dávných Jazygů.“

„Jazygů?“ zvedl Rogan obočí. „Nikdy jsem o nich neslyšel.“

„Starobylý kmen. Přitáhli ze stepí u vzdáleného jihovýchodního moře, až odněkud za Cařihradem. Prý to byli vynikající jezdci – a tomu věřím, protože Vranové se v chovu koní vyznají jako málokdo. Dokonce by mohli soupeřit i s Avary.“